

Anul 59
Seria II-a Nr 463
8 PAGINI - 15 BANI
Miercuri 7 Noiembrie 1956

ALBINA

REVISTA SAPTAMINALA A ASEZAMINTELOR CULTURALE

CITIȚI în pag. 6-a:
**INFRĂȚIȚI PE VECI
SUB STEAGUL
MARELUI
OCTOMBRIE**
— Schimburi de scrisori între
cetățeni ai patriei noastre și
oameni sovietici —

N. OSENEV

1917 — Primul cuvînt al Puterii Sovietice: Decretul pentru pace

**TRĂIASCĂ CEA DE-A 39-a ANIVERSARE
A MAREI REVOLUȚII SOCIALISTE DIN OCTOMBRIE!**

Sărbătoarea MARELUI OCTOMBRIE

Intr-un sat din Bărăgan

Mica gară Tigănești lucește ca doi ochi de motan în bezna de catran a nopții. Vremea se zvircolește în sughițuri amare de plins și oftat, lapovița biciuie carnea.

Până la sînt nici gînd să poți ajunge deștîind drumul.

Am bătut la o poartă. De la prima ochire mi-am dat seama că mă aflu printre buni gospodari. Dumitru Iordăchioaia, m-a poltit înăuntru.

După cina tradițională, la care au participat Alexandra Iordăchioaia — care așteaptă a șaptea primăvară — Dumitru, Florea și Cristea în vîrstă de 82 de ani, s-au aprins discuțiile.

— Nepoate, dacă nu îți e cu supărare ascultă olecuță istoria mea. Viața mea trecută a fost ca un cîrpător scos de sub țest. M-am pomenit în bordei și sărmanul taica așîderea. În fiecare primăvară aram un pogon la ciocoiul Ioniță Cărpăneanu ca să pot trece la locurile mele. Căci drumul trecea pe locurile ciinelui. O dată n-am avut zăbavă să-i ar și atunci am luat prima dată în viață bătaie. Am jurat în mine să nu mai rabd o astfel de ocară. Da' n-am putut să-mi păstrez legămîntul: în '907 a fost răcoala cea mare. M-am pomenit de dimineață în uliță printre oameni zvirînd cu pietre în Gavrilescu, circiumar, om al boierului, și mai lîrziu găbuind în podul conacului pe boier.

A doua zi au venit jandarii și ne-au legat cu o frînghie cite 24. 24 de ceasuri ne-au ținut cu apa la genunchi în beciurile Alexandriei și tot cite 24 ne scoteau la bătaie...

Cînd au săgetat liniștea cocoșii, eram deja pe uliți. Bătrîna mea călăuză — căci ținuse neapărat să-mi arate noutățile — călca mărunțel și apăsât.

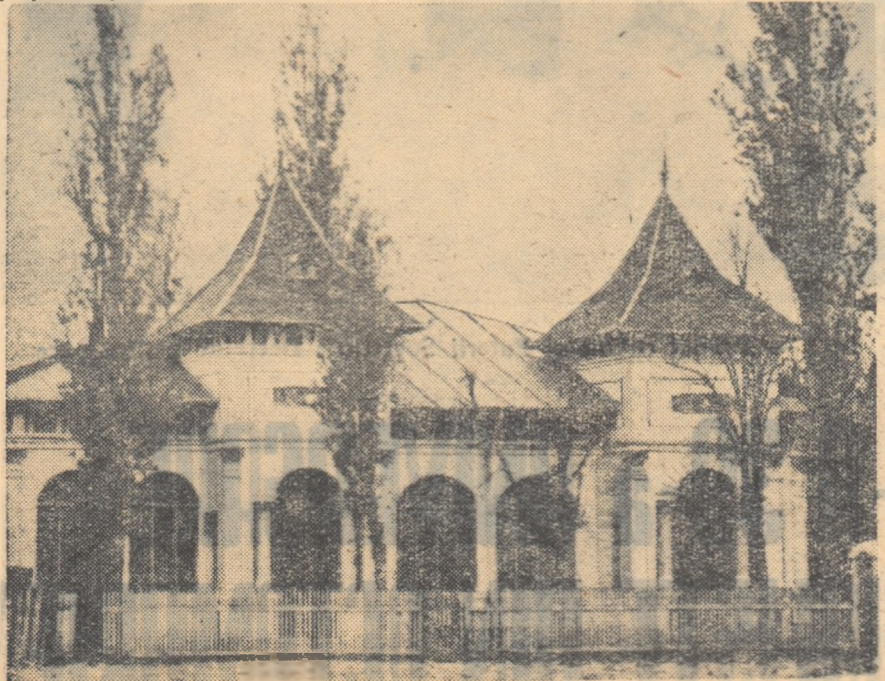
— Aici e dispensarul. Nici eu, nici fiul meu nu am pomenit așa ceva în comună. Nevasta nepotului însă, a născut la maternitatea de aici.

Un tipăt de nou născut ne-a atras atenția. Deși era înaintea zorilor, totuși medicul Berthold Hochstadt era la maternitate. La salutul nostru ne-a răspuns cu: „Încă unul, și-i tare gălăgios”.

— Uite, vezi casa asta? și-a făcut-o omul acum un an, mi-a arătat mai departe Iordăchioaia. — Celălalt a terminat-o în vară. Mai toți au casă. Ii ajută mult statu'. Mult i-au ajutat contractările. Mult îi ajută și întovărășirile. Sînt cinci întovărășiri în sat.

Pînă spre seară am cutreierat toată comuna. La bibliotecă am găsit o animație deosebită. Bibliotecara Elena Onica discută aprins pe marginea unei cărți în care se povestea despre asaltul proletariatului rus asupra Palatului de iarnă. În ultima lună mai tot tineretul a citit, seară de seară, în cenacluri literare, cărți în care erau înfățișate zilele furtunoase ale Marii Revoluții Socialiste din Octombrie.

Peste tot se simțea în aer o înfrigurare specifică așteptării unui mare eveniment. Cînd am intrat în sala de festivități cu greu ne-am mai putut găsi un loc. Întreg satul se adunase să serbeze cea de a 39 a aniversare a Marii Revoluții Socialiste din Octombrie. Cortina s-a ridicat descoperindu-ne un buchet de flori roșii. Fețele coriștilor erau și ele aprinse asemenea florilor. Cu toate că au participat cu mențiune regională, de două ori la concursurile artiștilor amatori, cu toate că au fost și în Bulgaria unde au recoltat frumoase succese, aici, în fața propriilor părinți, s-au îmbujorat.

În comuna Bărcănești, raionul Urziceni, a fost dat în folosință un nou cămin cultural în cinstea zilei de 7 Noiembrie. Clădirea noului cămin are printre altele, o sală de spectacole cu o capacitate de 250 de locuri.

Recitarea: „7 Noiembrie”, este întreruptă cu flori. Programele de muzică populară și ușoară, rominească și sovietică, au ridicat toată asistența în picioare. Între sală și scenă s-a stabilit o legătură nevăzută, care face să tresalte toate inimile. În colțul din fund pînă și bătrînicele cele mai împovărate de ani au renunțat la taclale și sînt numai ochi și urechi la odraslele de pe scenă. În acest moment, cortina care se trăsese, își agită faldurile. Pe scenă irump dansatorii cu „Hora-n două părți”, apoi fără să-ți lase timp de dumirire trec la „A-

rișul”, la „Buceagul”, „Balta”, „Pomulețul”, „Băluța”.

Lile, vilnicele, maramele, betele se învîrtesc îndrăcit. Nici țării și nici pălăriile cu pene de păun nu s-au mai prejos. Orchestra se întrece cu strigăturile. La ultima suită dansatorii au zvirit cojoacele. Tînrul director al căminului cultural, Ștefan Balaurul, îmi dă cu cotul: — Privește-ți călăuză, tovarășe.

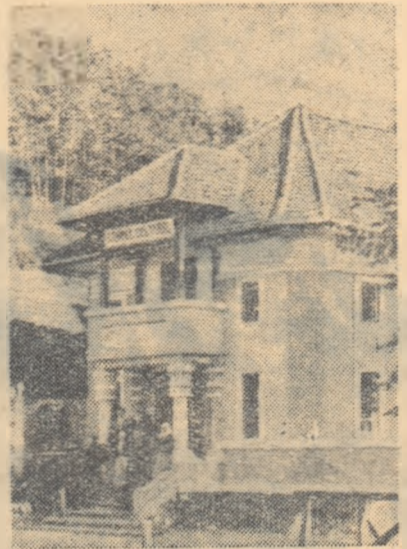
Bătrîna mea călăuză își întorșese fața spre sobă. Tîneretea de pe scenă îl mișcase pînă la lacrimi.

ZAHARIA BALTASIU

Prilej de bucurie, cîntec și joc

Cînd ajungi în dreptul scolii, în Apoldul de Sus (regiunea Hunedoara), șoseaua asfaltată care merge către Sibiu trece peste un podet, apoi începe să urce pieptiș panta dealului. Pe sub podet trece apa cristalină a unui izvor prăvălit dintre dealurile apropiate. În stînga lui este căminul cultural.

Fără să vreau am urmărit firul șoselei. Asfaltul lucios scilpea viu în lumina soarelui de amiezii și ca o notă discordantă, un orn îmbrăcat în haine negre, cu o servietă la subsoară, urca

Căminul cultural din Apoldul de Sus

panta. Ceva l-a făcut să se întoarcă și atunci s-a oprit. A stat citeva clipe în loc, apoi a prins să coboare pe firul strălucitor al șoselei și curînd s-a oprit în fața noastră.

— Sînt profesorul Olteanu, directorul căminului cultural — a spus el întinzînd mîna prietenește. — Dacă mă căutați pe mine, vă stau la dispoziție: căminul nostru are ușile deschise pînă noaptea tîrziu.

Ne-am îndreptat împreună spre lăcașul de cultură. Înăuntru, o sală mare de spectacol, o scenă încăpătoare și ferestre largi prin care lumina aurie a soarelui de toamnă pătrunde în voie.

— Ne pregătim de zor pentru cinstirea zilei de 7 Noiembrie. În această zi echipele noastre de cor și dans, precum și fanfara, vor arăta tot ce știu mai frumos.

— Anul trecut — continuă tovară-

șii Olteanu — activitatea căminului nostru cultural era slabă. Dar încă din primăvara asta, primind ajutorul organizației de bază, a U.T.M.-ului și a colectivităților de la G.A.C. „Brazda Nouă”, tinerii au început să vină în număr din ce în ce mai mare și cu foarte multă regularitate. În felul acesta manifestările artistice au prins viață. Astăzi avem un activ de 80 de coriști, 39 de dansatori și 15 membri în echipa de teatru. Toți aceștia vor cînta și vor juca la 7 Noiembrie. O astfel de sărbătoare este un bun prilej să dovedim roadele muncii noastre. De la director și de la cei din jur mai aflucă echipele artistice ale căminului cultural au dat o serie de spectacole pentru gospodăria colectivă, care este frunțașă la însămîntările de toamnă. În aceleași echipe sînt cîțiva colectiviști frunțași în muncă, dar frunțași și în activitatea culturală cum ar fi, de pildă, Mihai Pitter și Ion Pilinger, care fac parte din echipa de teatru. Ceilalți colectiviști sînt mindri de succesele lor.

Vorbînd, iesim din sala de spectacole a căminului. Coborîm scara și ne oprim pe podetul din față. Soarele, mergînd către asfințit, a pierdut din strălucirea lui.

Voiam să mai vorbesc — adaugă profesorul Olteanu — despre ajutorul neprețuit pe care ni-l dă Teatrul de stat din Petroșani în munca noastră. Valea Jiului nu-i chiar atît de aproape, dar distanța și oboseala drumului nu-l împiedică pe actorul Vasile Băiescu să vină la repetițiile noastre și să ne dea îndrumări. Vă asigur că ne sînt foarte folositoare.

Aflasem destule lucruri frumoase despre activitatea unui cămin cultural și cum era aproape seară mi-am luat rămas bun și am plecat. După un timp, cînd am întors capul, l-am zărit pe profesorul Olteanu intrînd din nou în căminul cultural urmat de un grup de tineri.

Atunci mi-am dat seama și mai bine că astfel de realizări nu pot fi întîmplătoare.

M. POP

În urmă cu 51 de ani, în apele Constantei a apărut crucișătorul rus „Potemkin”. Pe catarg era înălțat steagul roșu al revoluției. Cu toată opoziția guvernului conservator din România de atunci aproape de 800 de marinari răsculați au pășit pe pămîntul țării noastre. Unii au plecat peste hotare. Cei care au rămas aici și-au găsit de lucru în fabrici, în porțuri sau la muncile agricole.

Printre potemkiniști se afla un flăcău căruiu abia îi mijise mustața. Nu era înalt, dar bine legat. Avea în el ceva din vigoarea Uralului său de baștină, vigoare pe care și-o mai păstrează și astăzi, deși se află la o vîrstă înaintată.

L-am întîlnit pe Mitrofan Coșilev, „tataia Mitrofan” cum îi spun azi oamenii, într-una din zilele acestea reci de toamnă. La locuința sa din comuna Largu (Făurei) m-a întîmpinat o fată pe cît de tînră și pe atît de frumoasă. Era nepoata lui Coșilev.

— Tataia e la cîmp. Acolo, pe întinsa cîmpie unde ploaia bătea parcă mai strașnic, l-am aflat pe Mitrofan Coșilev. Ara ultimele palme de pămînt din suprafața pe care o avea de lucrat în toamna aceasta.

Ne-am aprins cite-o țigară ascunsă cu grija în cășul palmelor și „tataia” a început să-mi povestească liniștit.

— Am tras jugul în Rusia țarilor și în România boierilor. Aici în sat am

INTILNIRE cu „Tataia Mitrofan”

fost argat la boier Pană. Ce să-ți spun? Că mi-a fost greu ar fi prea puțin. Viață de cîine. Dar idealul pentru care am luptat a izbîndit. S-a făcut lumină în Rusia. Acum 12 ani lumina lui Octombrie a început să lucească și aici în România. Coșilev se

opri puțin din vorbă. Trase cu sete un fum din țigară în timp ce ochii senini ca albastrul cerului îmbrățișau ogoarele.

— Acum sînt ale noastre, ale celor ce muncesc — tună vocea răzvrătitului de pe „Potemkin”.

Fapte noi de viață nouă încep pe dată să-l năpădească. Mi-a vorbit despre Nicolae Voicu cu care a argățit al-dată la boier și ai cărui feciori și-au făcut acum casă. Și despre mulți alți care se bucură azi de o viață nouă.

— Răsar casele noi ca din pămînt. Semn al unui trai mai bun — spune Mitrofan mîngîindu-și peria muștii îngălbeniți de tutun.

Întrebîndu-l de izvorul acestei bune stări Mitrofan a arătat că în comuna Largu există gospodărie colectivă și întovărășire. În întovărășire sînt și Ștefan, feciorul său, și Ioana, nora sa.

— În urmă cu 51 de ani ne războiam cu țarul și cu boierii. Dreptatea a fost de partea noastră, și am cîștigat libertatea. Ne e scumpă ca lumina ochilor, încheie zîmbînd „tataia” Mitrofan.

A. CROITORU

PROFESIONIȘTI ȘI AMATORI

Exemplul bun s-a dovedit și de astădată molipsitor. Actorii teatrului de stat din Petroșani au hotărît să ajute echipele artistice sătești. Teatrul de stat din Pitești a făcut în scurt timp la fel. Și iată că, nu de mult, aflăm același lucru despre cel din Ploiești. Întreg colectivul teatral de aici — 27 de actori — și-au luat angajamentul să sprijine activitatea artistică a 22 de cămine culturale și 5 case de cultură raionale. De două ori pe lună fiecare actor se duce în mediul sătesc. La asta se adaugă două deplasări făcute săptămînal de întreg colectivul teatral, care prezintă piese la saie.

Artiștii amatori au avut întotdeauna nevoie de îndrumarea profesioniștilor. De astădată această îndrumare este acordată, după cum se vede, în modul cel mai serios și sistematic.

ALEXE MARCOVICI (actor și regi-zor): — Sînt sate în regiunea noastră unde nu a pătruns niciodată un actor profesionist. Nu au avut echipele de aici nevoie de așa ceva? Dimpotrivă! Am descoperit multe greșeli de orientare a periorului, de re etc. E și firesc. Sînt doar amatori.

La Voinești, echipa de teatru a pus în scenă piesa „O noapte furtunoasă”. Este vădit că peste puterile ei. La Vintilă Vodă. Beceri artiștii amatori aveau multe greșeli de biruit. Pe măsură ce descopăr astfel de lucruri munca aceasta mă cîștigă tot mai mult. Ea îmi dă pe deasupra neasemuită satisfacții. Brigada de agitație din Dragodănești, pe care am îndrumat-o îndeaproape, ne-a adus titlul de onoare de laureați ai celui de-al IV-lea concurs.

CONSTANTIN MOTREANU (actor): „Artiștii din Lipănești îmi sînt cunoscuți vechi. Mă întrebăți dacă-mi place să merg în mijlocul lor. Am cu ei strînse legături sufletești și... artistice. Am găsit la început echipa nițel dezorientată. Nu se hotărîseră încă asupra piesei, nu mobilizaseră pe artiști. Am făcut totul împreună: regia, crearea spectacolului, creația actorului în realizarea rolului. Am făcut și depistări în rîndurile tineretului și am descoperit elemente talentate. Supremă răsplată pe care mi-o dă această muncă este însăși creșterea vizibilă, de la o zi la alta, a nivelului interpretării.

PENTRU BUNĂ STAREA CELOR CE MUNCESC

Zilele trecute a fost publicată Hotărârea Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român, al Consiliului de Miniștri și a Consiliului Central al Sindicatelor, privind îmbunătățirea sistemului de salarizare și de pensii.

Noua măsură luată de partid și de guvern a fost primită cu multă bucurie și aprobată de întregul nostru popor muncitor. Dovedesc cu prisosință acest lucru sutele de telegrame ce au fost trimise Comitetului Central al partidului și Consiliului de Miniștri, sutele de angajamente luate de către muncitori, tehnicieni și

ceilalți salariați din toate colțurile țării. În mișturile ținute cu această ocazie, vorbitorii au subliniat încă o dată atașamentul lor față de partid și guvern, legătura traică dintre partid, guvern și popor, hotărârea tuturor oamenilor cinstiți din țara noastră de a apăra cu sfințenie toate cuceririle noastre revoluționare.

Interesul pe care l-a stîrnit noua Hotărâre luată de partid și guvern este dovedit și de întrebările și lămuririle cerute de oamenii muncii în legătură cu diferite prevederi ale ei. Mai jos dăm răspuns la două întrebări ce au fost puse de către cititorii revistei „Albina”.

INTREBARE: Ce se înțelege prin cîștiguri minimale nete din salariu?

RĂSPUNS: Pentru a asigura muncitorilor cu cîștiguri lunare mici o creștere imediată a veniturilor lor nete, Hotărârea prevede mărirea acestor venituri, înțit un muncitor să nu aibă un venit bănesc net lunar mai mic de 350—400 lei. Prin cîștigul (sau venitul) minimal net se înțelege suma de bani ce rămîne la sfîrșitul lunii salariatului, după ce i-a fost reținut impozitul pe salariu. Ce intră în acest cîștig lunar? În primul rînd salariul său de bază, apoi acordul, premiile, sporurile și celelalte drepturi bănești ce se plătesc salariatului din fondul de salarii. Sumele plătite din alte fonduri decît fondul de salariu, de pildă, premiile sau

ajutoarele date din fondul directorului, premiile pentru inovații, etc. nu intră în calculul cîștigului minimal lunar al unui muncitor.

Această măsură se aplică atît muncitorilor din industrie, construcții, transporturi, întreprinderi de gospodărie comună, cît și muncitorilor, salariați permanenți, din agricultură.

INTREBARE: Cum se vor aplica prevederile Hotărîrii privitoare la pensii?

RĂSPUNS: Potrivit noii Hotărîri, cea mai mică pensie dată la sate pentru vechime în serviciu va fi de 200 lei, pentru invaliditate 180—250 lei (după gradul de invaliditate), iar pensionarii titulari I.O.V.R. vor primi cel puțin 180 lei. Tot după noua Hotărîre, vor primi, de asemenea, o pensie majorată și văduva, copiii, adică urmașii ce-

lui pensionat, care primesc și în prezent pensie de la Asigurările Sociale de Stat, Asigurările Sociale ale militarilor sau I.O.V.R. De exemplu, văduva unui pensionat pentru bătrînețe sau invaliditate, dacă este singură, va primi o pensie lunară de 100 lei; dacă are un copil 150 lei, iar dacă are doi copii va primi o pensie lunară de 200 lei. De asemenea vor fi majorate și pensiile mici ale celor care au ieșit de curînd la pensie pe baza Hotărîrii 1292 din 1956.

Legile care prevăd reducerea pensiei la cei ce au și alte venituri în afară de pensie, rămîn și pe mai departe valabile. De asemenea, pensionarii vor primi în continuare compensația de cartelă pentru ei și soțiile lor.

Majorarea pensiilor mici se va face de la 1 decembrie 1956.

Bucuria unei familii numeroase

Cînd se adună întreaga familie, casa bătrînului Gheorghe Greavu din Ucea de Jos, se arată neîncăpătoare.

Greavu are 63 de ani și e un bărbat vinjos, care și astăzi răstoarnă plugul cu ușurință ca pe un fleac. Băieții lui, șase la număr, îi seamănă. Sînt toți mari, așezați fiecare la rosturile și la casa lor.

Gheorghe Greavu, băiatul cel mare, e tîmplar și-și are casa în Dridif, Aurel e muncitor la fabrica „Victoria” din Orașul Victoria, Ion e dispecer la calea ferată în Sibiu, Victor e ofițer de aviație, Neculai lucrează și el la fabrica „Victoria”, Olimpiu, cel mai mic, este electrician la aceeași fabrică, iar Silvia, singura fată a lui Greavu, este și dînsa muncitoare la fabrică împreună cu soțul ei Dumitru Popescu. Adesea, tinerii se întîlnesc în casa bătrînului cu care stau la sfat. Intr-o asemenea împrejurare — fiind cu toții adunați în casa lui Greavu, s-a nimerit să vină și directorul școlii din Ucea de Jos, Tiberiu Trifonov.

Numeroasa familie discuta tocmai despre îmbunătățirile în sistemul de salarizare și despre majorarea pensiilor.

Gheorghe Greavu părea cel mai mulțumit dintre toți. Lucrează 30 de ani la calea ferată și este de 8 ani pensionar. Era mîndru că după noua Hotărîre, pensia lui va ajunge pînă la 300 lei.

— Cu ce mai scot pe lingă casă, din banii ăștia o să trăim eu și bătrîna liniștiți. Pînă acum ne mai ajutau băieții, dar de acum nu le mai sîntem povară.

— Taci tată! — intră în vorbă Nicolae Greavu, muncitor la fabrica „Victoria”. Noi o să vă ajutăm și pe mai departe. Doar și salariile noastre vor fi mai mari. Pe deasupra o să primesc pentru cei doi co-

pii 200 lei. Fără să mă laud, dar sînt sigur că voi cîștiga acum peste 1.000 lei pe lună.

Electricianul Olimpiu Greavu, cel mai mic dintre copii, care pînă atunci îi ascultase pe toți cu atenție, zise și el:

— Deacum pot să-mi caut și eu o nevastă. Mi-era mereu teamă că nu va mai avea nimeni grijă de mama și de tata. Văd că nu mai am de ce mă teme!

Izbuclniră cu toții în ris pe socoteala lui „prislea” care se hotărîse în sfîrșit să-și pună pirostriile.

F. MURGU

Notă

„Cauze obiective”?

În anul acesta cultivatorii de sfeclă de zahăr din raioanele Timișoara și Clacova, regiunea Timișoara, au reușit să obțină o recoltă bunicică. Și de aceea, încă la 24 august a.c. pe rampa stației Giulvăz au și apărut primele care încărcate cu sfeclă de zahăr, iar pînă la 21 octombrie a.c., pe rampa stației fuseseră deja ațușă o cantitate însemnată din noua recoltă. Pînă aici toate bune. Producătorii aduceau sfeclă, o descărcau, stivele creșteau în înălțime și lățime ajungînd pînă la peronul stației.

La cîteva zile însă de la căderea ploilor, călătorii în trecere prin stația Giulvăz, simțeau de la distanță mirosul greu de sfeclă încinsă.

Din păcate o situație asemănătoare este și în stația Parța, ba chiar și pe rampa de descărcare a fabricii de zahăr din Timișoara.

Unii spun că fabrica de zahăr Timișoara nu transportă întreaga cantitate de sfeclă de zahăr deoarece nu are suficient spațiu de înmagazinare. Alții mai spun că zilnic se fac controale, se notează situația în carnele și... atît.

Cultivatorii de sfeclă de zahăr din raioanele Timișoara și Clacova își pun, pe drept cuvînt, întrebarea: cine sînt cei care ar trebui să răspundă pentru situația mai sus semnalată? De ce nu se iau de urgență măsuri pentru transportarea imediată și înmagazinarea sfeclei de zahăr aflată pe rampele stațiilor C.F.R. mai sus arătate?

C. Munteanu

De vorbă cu toamna

Versuri dedicate harnicilor țărani muncitori din regiunea Hunedoara și din alte regiuni și raioane ale țării, care au terminat însămînțările la timp.

Toamna venind și dînd semnal de alarmă cu zilele-mbrăcate-n ruginiu, iscă în preajmă chiote și larmă de „bun venit” sau „vino mai tîrziu!”

— De ce să mai întîrzi? Doar se știe că dacă ești om harnic și dibaci, din iarnă poți să-ți cumperi pălărie, și samie în toiul verii-ți faci.

Vorbînd în graiul vîntului, (cel care încluge hora frunzelor ce cad), se-oprește toamna-n loc, din întimplare, pe cîmpul pînă-n zări desfășurat,

De-odată, cineva de jos îi strigă:

— Bine-ai venit, acum, și la noi! Degeaba te încrunți, că nu ai-i frică de vînturile tale și de ploii.

Ba zău mai bine-ai face de te-ai duce! Ne-om înveli cu plapumă de nea, s-avem în iarnă somnul cald și dulce și-n primăvară, cînd ne-om deștepta..

— Cum? Cine poate calea să-mi ațînă?

(Mirată, toamna-n sine a ei și-a spus).
...Răbînd cu sulții verzi către lumină se uită griul calm, cu fruntea sus.

Văzîndu-l, toamna a clipt o dată zvrîind în jur un pumn de fanișoi; dar griul, de sub pînza-i argintată, suride calm din verdele-i tului.

PETRE POPA

Cîmpuri, pluguri și o băbuță

În Viștea m-au îndemnat să mă opresc, trei lucruri: cîmpurile întinse pe care griul de toamnă, săltat binîșor, le colora într-un verde crud, plugurile trase de bivoli negri și îngheboșați, și o băbuță de vreo șaptezeci de ani care își aștepta rîndul în fața bazei de recepționare a cartofilor...

Griul incolțit, pe vreo 700 hectare, era rodul întrecerii dintre cele patru sate ale comunei: Feldioara, Viștea de Jos, Oltețu și Rucăr. Era de asemenea, răspunsul vizibil al deputaților în sfatul popular comunal, care cu prilejul întocmirii planului de activitate pentru întîmpinarea zilei de 7 noiembrie își luaseră angajamentul în numele locuitorilor, să termine însămînțatul pînă la 25 octombrie.

Plugurile trase de bivoli negri păreau pete mișcătoare în mușea zării. Lîngă unul din acele pluguri am ajuns cu greu după aproape 2 kilometri de mers printre arături

Așa l-am cunoscut pe comunistul Gheorghe N. D. Grăpă care în tot anul se numără printre fruntașii comunei. Grăpă e scurt la vorbă. Dar și așa, din puține cuvinte i-am înțeles hotărîrea ca pînă la 5 noiembrie să-și termine și arăturile de toamnă.

Băbuța aceea de 70 de ani se numește Maria Lăluț și-și duce singură gospodăria de vreo 15 ani, de cînd omul ei s-a stins din viață.

Nu pare așa de bătrînă. E încă voinică

Era spre duminică și bătrîna Lăluț, după ce și-a măturat bine curtea și partea ei de îngălbenită de frunze, și-a tras căruța în gura șopronului și a început, cu o furcă, s-o încarce cu cartofi. Pe urmă și-a pus o bundă de oaie în spate și încet-încet s-a îndreptat către gară.

Nu se aștepta să aflu înaintea ei vreo douăzeci de care și de aceea, la început, i-a părut rău că se zorise. Putea să facă treaba asta și a doua zi.

Ingrămădită sub bundă, — bătea un vînt rece dinspre munte — Maria Lăluț s-a tras la adăpostul căruței, în așteptare.

Niciodată în viață nu s-a vîrit înaintea altora și nici astăzi n-ar fi făcut-o dacă, văzînd-o, oamenii, printre care Radu Borzea și Cirje D. Dumitru din Viștea, Ion I. Valeriu din Rucăr, Dodea Josin din Feldioara și alții pe care bătrîna îi știa încă de pe vremea cînd erau niște ținci cu cămașa ieșită din pantaloni, n-ar fi venit la dînsa și nu i-ar fi spus:

— Hai măicuță să-ți ajutăm... Noi puteam aștepta...

Maria Lăluț s-a împotrivit, deși grija aceasta pentru vîrsta ei o bucura, îi mîngîia sufletul

— Mi-era teamă să nu fac de ris satul și să întîrzi cu cota de cartofi...

Oamenii o priveau cu duioșie. Își luaseră angajamentul

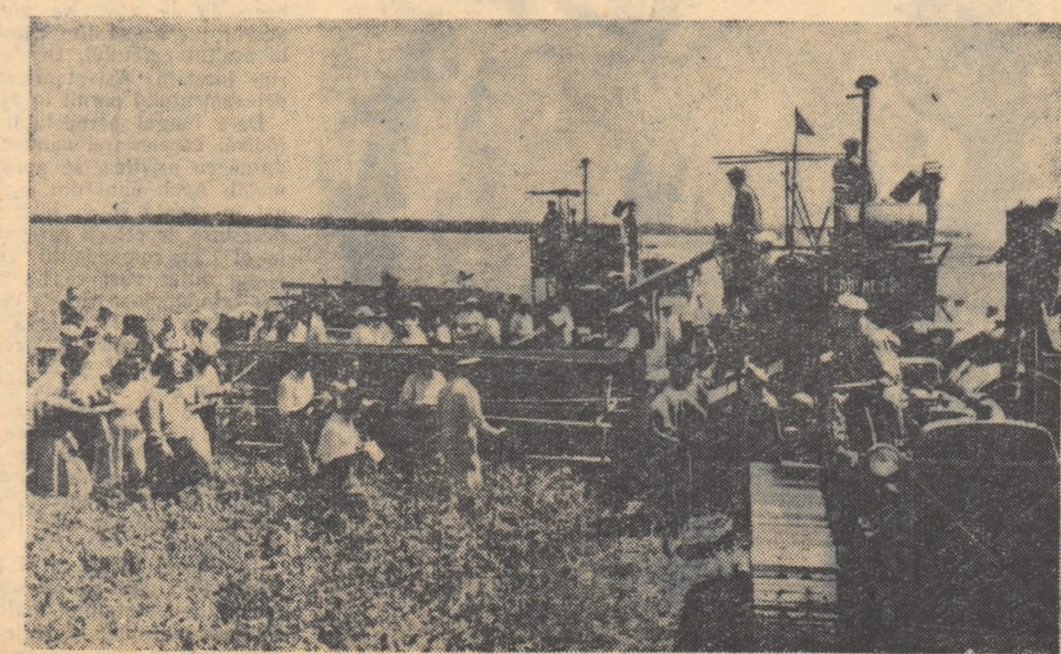
ca pînă la 7 Noiembrie să-și predea toți cotele de cartofi. Radu Borzea a luat-o înțitșor de braț și a dus-o pînă în fața cîntarului, în vreme ce alți săteni îi minau căruța cu grijă printre rîndurile celorlalte.

Și, în vreme ce Borzea îi povestea bătrînei ceva care aducea pe fața Mariei Lăluț un zîmbet bun de bunică, tinerii, într-un zor însuflețit, îi descărcară în grămadă cota de cartofi.

A fost un fapt mărunt, pe-trecut într-o zi de toamnă pe rampa gării Viștea, raionul Făgăraș. Dar adăugat celorlalte aflate în comună, m-a făcut să văd mai bine în adîncul sufletului acestor oameni.

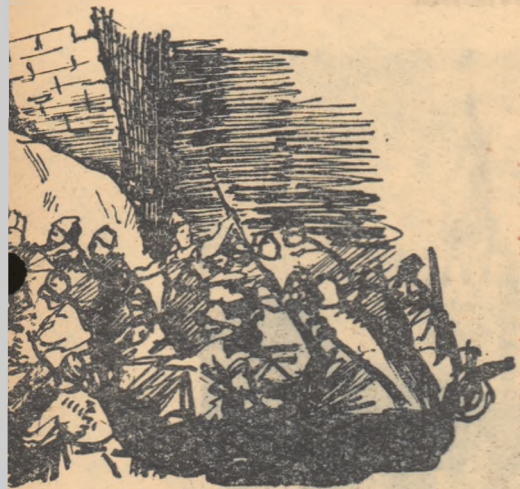
Am putut înțelege atunci și de ce angajamentele în cîntea zilei de 7 Noiembrie au fost și aici îndeplinite fără nici o lipsă.

GH. FLORESCU

Delegație de țărani muncitori din țara noastră în vizită pe ogoarele unui colhoz din U.R.S.S.

IN OCTOMBRIE

(Desene de N. HILOHI)

si, o pală-moră a u-ămădiți pe
al palatur-
curte între-
a benzii.
re din noi

ITIN

Kerenski...
surile celor
e strîngeau
Palatului
re. In gră-
o tor-
smulse din
rengilor de
nal, fiindcă
astră de la
ci, Egor se
a reflecto-
clipă zidul

nainte! —

Nu mai știu cum o fi rostit toate as-
tea... Dar pînă astăzi îmi aduc aminte
că glasul lui, de obicei nu prea puter-
nic, s-a auzit limpede printre miile de
glasuri ce vuiiau în jurul nostru ca
zumzetul unui uriaș stup de albine.

Ca unul, ieșirăm toți în grabă de sub
arc.
Porțile palatului se deschiseră. Iuncherii
împinseră afară două tunuri. Egor își
dreptă îndată șirurile de oameni în întîm-
pinarea lor. Izbînd cu armele ne-am făcut
drum spre poartă și, dîndu-i pe iuncheri
peste cap, ne-am năpustit pe scară în sub-
sol, socotind să pătrundem pe acolo mai
departe, înăuntrul palatului. Aici, însă,
am fost întîmpinați cu focuri.

În întunericul din subsol, de-abia ne
vedeam unul pe altul. O parte din os-
tași rămase acolo, iar alții a porni după
Egor, intrînd în coridorul de la parter,
luminat slab, de lumina electrică. Pe jos,
de-a lungul ferestrelor, pe niște saltele
îmbicsite, stăteau culcate companiile de
iuncheri. Mirosea a murdărie și sudoare.
Peste tot se vedeau resturi de mîncare,
gunoi, mucuri de țigări, sticle goale de
vin francezesc. Iuncherii prădaseră pîv-
nița palatului.

În mijlocul lor stătea un lacheu scund,
în livrea lungă, de culoare albastru-închis,
cu firețuri de aur. Pe aurul de la guler

erau brodați cu negru vulturii imperiaii.
Sub mustașa rasă, buzele-i căzute, aproa-
pe negre de spaimă, mormăiau mecanic,
așa, din obicei:

— Domn'lor iuncheri, nu se poate...
Este interzis, domni'lor...

Și bătrînul închise ochii, ca și cum
n-ar fi putut răbda prăpădul din jur. Ti-
nerii aceștia, pe jumătate soldați, pe ju-
mătate ofițeri cu trese strălucitoare pe
epoleți, tocmai ei — apărătorii ai ordinii
— cum se obișnuise lacheul să-i socotea-
scă, prelăcuseră palatul într-un hîrdău
de lături și se înghesuiau acolo ca porcii.
Speriați de apariția gărzilor roșii și a
soldaților, iuncherii aruncară armele. Unii
o luară la fugă Egor nu-i urmări. Aș-
tepta să se strîngă tot detașamentul...
Din grupul de iuncheri se desprinsese un
sublocotenent tînăr și elegant. Dîndu-și
seama că Egor este comandantul, îl sa-
lută.

— N-are nici un rost să rezistăm, —
spuse acesta, și-i propuse să meargă cu
el la comandamentul Palatului de Iarnă.

— Pentru ce? — întrebă Egor.
— În calitate de parlamentar, — răs-
punse sublocotenentul, — Sîntem gata să
ne predăm... După cîte știu, nu vreți să
faceți zadarnic vărsare de sînge... Și nici
noi nu dorim asta.

Sublocotenentul roși. Egor se lăsă a-
măgît de emoția lui copilărească, de ochii
lui albaștri în care se citea spaimă a-
mestecată cu nădejde. Stătu o clipă să
se gîndească, dar pe dată fu înconjurat
de iuncheri și tot atît de neașteptat, a-
ceștia deschiseră de după colț focul, țîn-
tînd în lungul coridorului. Ne-am repezit
spre scară, trăgînd la rîndul nostru, în
timp ce ne retrăgeam.

Către dimineață, lupta încetă. Puterea
Sovietică învinsese. Pe caldarîmul pieții
au rămas împrăștiate tuburi de cartușe și
o piine ruptă în două. Miniștrii arestați
fură duși în fortăreața Petropavlovsk, de
pe chei. Am vrut să ne răfuim pe loc cu
ei, dar marinarii nu ne-au lăsat. Acum,
la palat făceau de gardă santinelele noas-
tre. În grădiniță, după grilașul cu ciuru
țarist, zăceau marinarii, soldații și gar-
diștii roșii care căzuseră în noaptea aceea.
Nu erau mulți. Printre ei l-am găsit și
pe Egor. Avea ochii larg deschiși și
sprincenele ridicate în sus. Îi văzui pri-
virea curată, liniștită...

Lenin la Smolnii (pictură)

In ajun

de NICOLAE BRAUN

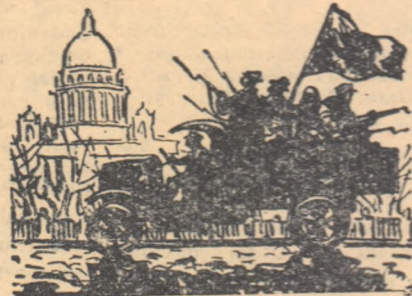
De lingă geamu-acesta-n soare,
Și această masă, zări scrutînd,
Citea în vremea viitoare
Și-n viața-ntregului pămînt!
Acum e clar: e clar în toate!
Tot ce-a fost ieri, prea timpuriu,
Își cată drumuri dezlegate,
Căci miine îi-va prea tîrziu!
Acum e clar! Condeiu-și lasă!
Cernea-i plină de-aurori!
Ne vom zidi o nouă casă!
Acum, în noapte! Nu, în zori!
Rusia toată —
Înfiorată,
Din sate-orășe-n zvîcnet doar,
Adînc tăcînd așteaptă — iată
Să se aprindă ca un far!
Acum e clar: arzînd ca focul
Condeiu-nseamnă-n gînd sorocul!
Din nou, îl ia! Din nou

Tăcut,
Și taie-ntregului trecut
Spre soare, viața — drumul nou!
Condeiu-acum, doar el, cuvîntă;
Din viitor cernea-l și soarbe:
Spre prima luptă cheamă clipa;
Din viitor un fir s-a dus:
Nu-i altă cale! Bată-aripa
Din răsărit pînă-n apus!
„Văia Octombrie cel mare
Prin plopii-nalți de după geam!
O vilvătăie pînă-n zare
Sclipînd plutea din ram în ram!
Mai iute-n luptă-n, noapte-n,
zloată!

Furtună fii sub roșă stea!
Condeiu scîrîie! E gata!
Ilici o ușă-n lături da!
În romînește de
MIHAIL COSMA

Petrograd 1917...

de KONSTANTIN VANȘENKIN

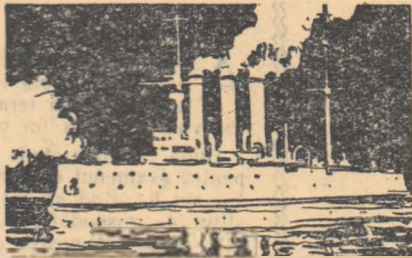

Ce plicticoasă-i teama muierescă!
Dar domnu-l domn. Așa e legea lor!
El vine-ncet spre geam s-o liniștească
În ochii ei privind curtenitor.

Nu vrea să pară-ngrijorat și basta!
Zîmbește-nîșt în guleru-i scrobît:
— „Furtună în Octombrie? Ei asta!
De cînd e lumea nu s-a pomenit!”

Abia a zis și cerul dintr-o dată
Fără de mii de fulgere brăzdat;
Se luminează și Neva înspumată,
Păru aprins întregul Petrograd!

Un vuiet groaznic năvăli ca vîntul,
Cutremură biroul de stejar,
Părea c-ar fi cuprîns întreg pămîntul,
Că nu cunoaște opreliști, nici hotar.

Creștea, creștea pornînd în depărtare
Descătușat, căci vremea lui era.
Și nu era ecoul cum se pare,
Ci vajnicul, puternicul „Urra!”

Și generalul, aib la chip ca neaua,
Sta tremurînd ca frunza de pe iarnă,
Iar doamna zise arătînd perdeaua:
— „E vînt afară, pleacă de la geam!”

Un vînt de libertate și de viață
Sufla în țară steaguri fluturînd,
Puterea Revoluției — mureață
Se-nscăuna tocmînic pe pămînt.

Părea că vîntul lumea o-nconjoară,
El noi puteri vestea prin mii de guri.

Gonea huzurul domnilor din țară
Și aducea cîntări și-mpușcături.

El aducea a mării-nvolburare,
Și pași pe caldarim, și voci, și zvon...
Dai ce-i? O sonerie la intrare...
Cit de strident răsună în salon!

„Pe pieptul lui — cartușe și curele.
Pe frunte — un bandaj trandafiriu,
Ostașul Revoluției? Da, el e!
Înștit în prag. Modest! Puternic! Viu!

Iar după el, colo lingă perete,
În semiîntuneric desluseși
Sclipirea de oțel a balonetei
Și capete în cușme ostășești.

Stau două lumi privindu-se n tăcere,
Ce liniște! Doar ochii lor nu tac.
Privește vechea lume care piere
La noua lume răsărită-n prag!

Stau oamenii privind cu vrăjmășie
Nu spun nimic. Din ochi țînesc scînteie.
O clipă doar ce pare-o veșnicie
Parcă-și vorbesc în liniște-ntre ei.

Un strigăt slab: „Afară coate-goale!
Sînt om cu carte Voi — niște mujici!
Sînt favoritul Majestății Sale,
Și paj am fost! Cărați vă de aici!”

Iar drept răspuns — o vilvătăie-n Pică,
Doi ochi zvîrlînd lumina lor de loc.
E cerul Petrogradului în ceață
Și ruguri noi se-aprînd din loc în loc.

În cabinet n-ai unde te ascunde,
„Răsună voci ca de pe alt meleag:
— Hai să intrăm! — Tovarășe, pătrunde!
Dcar n-are rost să stăm aici în prag!”

Din stradă larma ne-ncetă răzbate
Și oamenii se-adună-n grupuri lar.
Se-aud mereu discuții înfocate
Sub fiecare stîlp de telinar.

— Șii, Lenin de statură nu-i prea mare,
Am fost la Smolnii, zău că nu te mint.

tușe și curele,
țaj trandafiriu,
Da, el e!
pune mai tîrziu.

it e timpul oare?
și ieri,
ni liniștitoare,
tulburări.

le-voite,
e c-au fugit,
surd pe nesimțite,
au pornit.

blînd încet prin sală
uru n zadar,
igră, cu sfială,
na de brocar.

ambele de lume,
inelarul sting,
ște Neva-n spume.
nu se strîng?”

orul A. Kokorin)

În romînește de M. DJENTEMIEV

Schimburi de scrisori între cetățeni ai patriei noastre și oameni sovietici

Vrem să învățăm cât mai mult din experiența voastră

Către
Muncitorii și tehnicienii, S.M.T.
Belensk, raionul Verhne-Ior-
uțe, R.S.S. Ucraineană

Dragi tovarăși,

Correspondența pe care o purtăm de aproape 2 ani de zile a devenit atât de iubită și necesară încât ea ocupă un loc de frunte în viața și muncă noastră. Multe din slaturile și metodele împărtășite de voi în scrisorile trimise au ajutat în mare măsură la îmbunătățirea muncii noastre. De aceea, astăzi când sărbătorim primirea Steagului Roșu de producție ca stațiune fruntașă pe țară în anul ce a trecut, gândul colectivului nostru se îndreaptă încă o dată cu bucurie și dragoste către voi, iubii noștri prieteni.

Stimați tovarăși, ne interesează mult hotărârea de a trece la administrarea stațiilor voastre după principale metodele gospodăririi chibzuite și vă rugăm să ne împărtășiți și nouă despre felul cum veți pune în practică această hotărâre.

Vă dorim multă sănătate și succes în muncă.

În numele colectivului de mecanizatori ai S.M.T. Churnogen, regiunea Constanța
Director

ION ANDRONACHE

Către
Colectivul de muncă ai S.M.T.
Churnogen, regiunea Constanța

Iubiți noștri prieteni

Am primit cu mare bucurie vestea că vi s-a înmănat Steagul Roșu, de stațiune fruntașă pe țară. Această bucurie a fost simțită de două ori și de colectivul nostru. Pentru succesele obținute în muncă, pe anul 1955 ni s-a înmănat Steagul Roșu al Ministerului A-

griculturii al Uniunii Sovietice și al Consiliului Central al Sindicatelor. De asemenea, pentru realizările dobândite în trimestrul I. al anului 1956, am primit Steagul Roșu pe regiunea Zaporoje.

Colectivul nostru a primit aceste distincții deoarece anul trecut a folosit multe metode înaintate și inițiative bune în muncă despre care noi v-am mai scris.

Semnând porumbul numai în cuiburi așezate în pătrat am asigurat de pildă, o recoltă medie de 3500 kg. la hectar pe o suprafață de 5500 hectare, ceea ce a dat posibilitate colhozurilor din raza stațiunii noastre, de a asigura sectorului zootehnic o bogată bază furajeră. Marea valoare nutritivă a porumbului s-a văzut mai ales în domeniul creșterii porcilor. Producția de carne livrată pe 100 hectare de pășune a crescut simțitor.

În istoricele Hotărâri ale Congresului al XX-lea al P.C.U.S. este prevăzută trecerea S.M.T.-urilor la gospodăria chibzuită. Deocamdată nu vă putem spune prea multe. Sintem și noi la începutul aplicării acestor metode. Vă putem însă anunța că ne-am propus să obținem următoarele rezultate, ca urmare a folosirii acestei metode: scăderea cheltuielilor pe un hectar de arătură normală cu 5 la sută, să facem economie la carburanți, lubrefianți și piese de schimb cu 5 la sută și să ridicăm productivitatea muncii cu 12 la sută.

În încheierea scrisorii vă felicităm încă o dată pentru realizările obținute și vă dorim din tot sufletul sănătate și fericitare, precum și noi succese pentru îndeplinirea și depășirea mărețelor sarcini ale celui de-al II-lea plan cincinal al Republicii Populare Române.

Trăiască prietenia de nezdruincat dintre popoarele tuturor țărilor!

Din înmănatul colectivului

S.M.T. Belensk

Director

BRATIS

Să ne cunoaștem patria, să ne iubim poporul!

Către
Petre Mihalache, student anul I
Facultatea Tehnologie Mecanică,
Institutul Politehnic-București

Drag prieten de departe

Cu mare bucurie am primit și am citit scrisoarea ta. Eu mă numesc Mihail Islamov Am 24 de ani și sînt student în anul I al Facultății de Mecanică specialitatea „Utilaj mecanic pentru uzinele metalurgice”. La învățătură obțin succese frumoase. În timpul liber citesc cărți de literatură, vizionez filme, merg la teatru, joc șah, merg la patinaj. Dar niciodată eu nu uit de lucrul cel mai însemnat, învățătura.

Imi iubesc patria și doresc să o co-

lind dintr-un capăt în altul. Tinerii trebuie neapărat să călătorească, să organizeze excursii turistice, să studieze și să-și cunoască patria lor, poporul lor.

În institutul nostru învață tineri din multe țări de democrație populară printre care Cehoslovacia, Polonia, România, China Populară. Toți aceștia, în strînsă colaborare cu studenții sovietici, își însușesc temeinice cunoștințe, necesare pentru construirea socialismului.

Da, pe tinerii îi caracterizează prietenia, de aceea noi trebuie să întărim și să dezvoltăm prietenia noastră în numele păcii, în numele unui viitor luminos al tinerilor din întreaga lume!

MIHAIL ISLAMOVI

Delegație de țărani muncitori din R.P.R. vizitînd Moscova (pictură)

Un sfat bun este oricînd folositor

Către
Muncitorii și tehnicienii sovhozului „Stalin” din regiunea Kiev,
R.S.S. Ucraineană

Către
Muncitorii și tehnicienii G.A.S.
Dilga, regiunea București

Dragii noștri frați,

Răspundem din nou cu bucurie scrisorii voastre.

Ținem să vă anunțăm că deși condițiile de climă au fost vitrege și pe aici, am dobîndit totuși însemnate realizări.

Și acum să vă răspundem în ce constă mecanizarea muncilor în sectorul nostru zootehnic, problemă despre care ne-ați spus că vă interesează mult. În vederea obținerii hranei animalelor, la noi se face mecanizarea complexă. Aprovizionarea cu nutrețuri brute, zemoase și concentrate se face de la însămînțare pînă la strîngerea recoltei numai cu mijloace mecanizate. Pregătirea nutrețului înainte de a fi dat ca hrană animalelor se face cu mașini acționate de electromotoare. În bucătăria pentru nutrețuri sînt instalate următoarele: mașina de tocat paie și coceni, fărîmițător de nutreț, mașina de spălat rădăcinoase, de tăiat rădăcinoase, cazan pentru opărit nutreț și mașina de fărîmițat turte oleaginoase. Adăparea vitelor se face printr-o adăpătoare automată dublă, iar mulgerea vacilor se face prin metoda electro-mecanică, cu ajutorul instalației de muls. Pentru transportul nutrețului la animale ca și pentru transportul bălegarului la platforme, fermele zootehnice sînt prevăzute cu linii suspendate.

În numele colectivului de muncă al sovhozului „Stalin” din regiunea Kiev
Director: BILECO

In pragul vieții

Către
Florica Căliman, școala de 10
ani din Pucioasa, regiunea
Ploiești

Dragă Florica,

Acum, în anul 1956, eu sînt în clasa X-a. Se apropie examenul de maturitate. După terminarea examenelor vom pleca la un colhoz.

După colhoz trebuie să ne pregătim pentru examenul de admitere la facultate. Eu am de gînd să mă înscriu la un institut de gospodărie comunală care se află în orașul nostru — Stalingrad. În general noi avem multe institute: de medicină, institut pedagogic, de mecanică, de agricultură de gospodărie comunală etc. La institutul de gospodărie comunală mă atrage în special desenul. Imi place foarte mult să desenez și în general mi-ar plăcea să fiu inginer.

...Da, au trecut anii. Totul s-a schimbat. Noi am crescut, din pionieri am ajuns comsomoliști. S-a schimbat și Stalingradul nostru scump. S-au construit multe străzi și clădiri.

În scrisoarea următoare îți voi trimite neapărat vederi din Stalingrad. Pînă atunci, la revedere.

NATAȘA DOROFEEVA

TURNUL SPASKI

Aud și azi batăile lui rare,
— În inimă cu mine le-am adus —
Furtun adiaci și veacuri de-ncercare
Pe lingă el năvalnice s-au scurs...

Și mindru stă, pornit din evul mediu,
Ca un catarg deasupra tuturor,

Ce-a-avins și plumbi, și viscol, și incendiu,
În comunism să bată primul, ora!

Cînd l-am văzut, era în zori — și-a zăre
L-a-moșjurat un purpuru drapel,
De mi-a părut că și bătrînu soare
Iși potrivește mersul după el!...

NICOLAE TAUTU

SUNĂ CLOPOȚEI

de Lev Oșanin

Cînd pășești prin iarba pajistei
O privire nu-mi aruncă —
Dărnice îți dăruj zîmbetul
Cîntătoarelor din lunci.
Grele, coadele-ți se leagănă,
Două stele-s ochii tăi,
Iar în iarba care freacă-tă
Sună, sună clopoței!

Ți-s bogate-n grîne holdele
Și de ele mindră ești.
Ia-mi o dată-n seamă vobește
Nu mai sta să te ferești!
La vîpala crudă-a stelelor
Șireți cată ochii tăi.
Rizi, și-n revărsarea risului
Sună, sună clopoței!

Luna ca un galben scapără
Printre nori ce trec buluc,
Colo, pin' la capul satului
De mijloc am să te duc.
Bun venit, voi zori de purpură,
Zi cu plețele-a vîpăi!
Cinți, și în năvala cîntului
Sună, sună clopoței!

Pentru-această zi, puterile
Nu-n radar le-am irosit,
Mline-oi cere președintelui
Cai la troica de nunțit...
Și-om porni în lungul șleacului
Cu norocul nostru-n trei —
Și pe tot cuprînsul țarinei
Fi-va zvon de clopoței!

În romînește de MIHAIL CALMICU

MESAJUL

Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român, al guvernului Republicii Populare Române și al Prezidiului Marii Adunări Naționale a R. P. R. către guvernul revoluționar muncitoresc-țărănesc al Republicii Populare Ungare, către clasa muncitoare ungară, către întregul popor maghiar

Dragi tovarăși,

Clasa muncitoare din Republica Populară Română și întregul nostru popor salută din toată inima formarea în Republica Populară Ungară a guvernului revoluționar muncitoresc-țărănesc, care a pășit cu hotărâre la lichidarea acțiunii criminale dezlănțuite de forțele întinate ale reacțiunii.

Poporul român a urmărit cu adâncă îngrijorare tragicele evenimente din Ungaria, care au pus în mare primejdie cuceririle democratice și sociale ale poporului maghiar. Bandele contrarevoluționare organizate de reacțiunea internă și externă urmăreau să restaureze orînduirea burgheză-moșierească, să redea capitaliștilor fabricile moșierilor pămînturile și să readucă în Ungaria jugul imperialiștilor străini. Fasciștii și reacționarii au săvîrșit măceluri bestiale și distrugerii îngrozitoare la Budapesta și alte orașe din Ungaria; au schingiuit și asasinat în mod barbar nenumărații fii ai clasei muncitoare, devotați trup și suflet cauzei poporului, cauzei socialismului.

Poporul nostru, care s-a bucurat frățește de realizările dobîndite de poporul maghiar în anii puterii democrat-populare, a fost îndurerat de faptul că năzuințele legitime ale oamenilor muncii de a îndrepta lipsurile și greșelile serioase comise în această perioadă au fost utilizate în mod perfid de reacțiunea care abuzînd de libertățile democratice și fluturînd lozinci demagogice a înșelat buna credință a unei părți a oamenilor muncii.

În toț cursul acestor evenimente dureroase, clasa noastră muncitoare, întregul popor român și naționalitățile conlocuitoare din Republica Populară Română au păstrat neclintită încredere în clasa muncitoare, în forțele sănătoase ale poporului maghiar, în capacitatea lor de a zdrobi reacțiunea, pentru a salva puterea muncitorilor și țărănilor, libertatea și independența Ungariei populare.

Guvernul revoluționar muncitoresc-țărănesc nou format mobilizează întregul popor în frunte cu clasa muncitoare la lupta pentru a înfrînge reacțiunea internă, a respinge unelirile cuceririlor reacționare imperialiste din străinătate, a reda populației liniștea și siguranța, a pune capăt haosului și a lichida distrugerile provocate de bandele reacționare, a consolida economia țării și a ridica nivelul de trai al oamenilor muncii. Guvernul muncitoresc-țărănesc și-a exprimat hotărîrea de a stringe relațiile prietenești, frățești, cu toate țările socialiste, pe baza deplinei egalități și a neamestecului în treburile interne, de a colabora în pace și prietenie cu toate statele, indiferent de orînduirea lor socială.

Poporul român își exprimă simpatia sa fierbinte pentru această luptă dreaptă a poporului frate maghiar și încrederea deplină că guvernul revoluționar muncitoresc-țărănesc sprijinit de masele largi populare va înăptui cu succes programul său înfățișat poporului și va asigura victoria forțelor democrației și socialismului în Republica Populară Ungară.

În numele clasei muncitoare, al țărănimii muncitoare, al intelectualității progresiste, asigurăm clasa muncitoare, țărănimea muncitoare și intelectualitatea atașată cauzei poporului din Ungaria de solidaritatea și sprijinul nostru frățesc.

Munca creatoare plină de abnegație patriotică a oamenilor muncii din Ungaria va asigura poporului maghiar prosperitatea și înflorirea, posibile numai atunci cînd puterea se află în mâinile celor ce muncesc.

Oamenii muncii din Republica Populară Română — muncitori, țărani, intelectuali legați de popor, tineret muncitoresc, țărănesc și studios, strîns uniți în jurul Partidului Muncitoresc Român și guvernului democrat-popular, își consacră toate forțele îndeplinirii programului măreț de dezvoltare economică și culturală a patriei noastre, de ridicare continuă a nivelului de trai al oamenilor muncii.

Poporul român și naționalitățile conlocuitoare muncesc înfrășite pentru întărirea continuă a regimului de democrație populară a cărui temelie este alianța între clasa muncitoare și țărănimea muncitoare, pentru consolidarea prieteniei și unității popoarelor egale în drepturi ce fac parte din marea familie a țărilor socialiste în frunte cu Uniunea Sovietică.

Poporul nostru urează poporului maghiar izbîndă deplină în lupta pentru înăptuirea mărețului țel comun al popoarelor noastre, construirea socialismului, pentru propășirea și fericirea poporului maghiar prieten.

În numele Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român,
GH. GHEORGHIU-DEJ

În numele Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Romine,
CHIVU STOICA

În numele Prezidiului Marii Adunări Naționale a R. P. R.,
Dr. PETRU GROZA

Poporul ungar a înlăturat primejdia contrarevoluției

Nu este om cinstit care să nu fi primit cu un simțămînt de adîncă satisfacție, vestea formării guvernului ungar revoluționar muncitoresc-țărănesc. Si-au gresit socotelile bandele contrarevoluționare, crezînd că vor putea readuce în Ungaria rînduilele capitaliste. Poporul muncitor maghiar, în frunte cu clasa muncitoare, a făcut zid în jurul noului guvern pentru a-și apăra cuceririle democratice și socialiste cîștigate în cei 12 ani de cîrmuire democrat-populară. Poporul a învins, fascismul nu poate stăpîni din nou în Ungaria!

Poporul frate ungar a trăit zile groaznice. Forțele reacționare din țară și de peste hotare împinseseră Ungaria pe marginea prăpastiei. Mii de oameni cinștii, patrioți înflăcărați, devotați cu trup și suflet binei și propășirii poporului muncitor maghiar, au pierit ucisi de bandele contrarevoluționare, înarmate. Reacțiunea și-a arătat încă o dată hidosenia. Unelirilor ei mișelești i-au căzut jertfă unii din cei mai buni fii ai clasei muncitoare ungară, al poporului ungar.

Încercînd să răstoarne orînduirea democrat-populară, reacționarii unguri, ațîțați și sprijiniți de cercurile imperialiste din apus, urmăreau să redea fabricile și uzinele capitaliștilor, pămîntul moșierilor. Dacă poporul ungar nu s-ar fi ridicat să bareze drumul reacțiunii, el ar fi fost sortit, de multă vreme, să îndure iarăși robia imperialistă. Așa cum se spune în proclamația guvernului ungar revoluționar muncitoresc-țărănesc, dacă reacționarii ar fi ieșit victorioși, ei ar fi adus poporul ungar nu libertate, bună stare și democrație, ci robie, somaj și asuprirea boierească cumplită.

Guvernul revoluționar muncitoresc-țărănesc ungar, în frunte cu tovarășul Ianos Kadar și alți patrioți unguri, s-a angajat

în fața poporului să apere puterea muncitorilor și țărănilor, cauza sîntă a socialismului, să restabilească ordinea și liniștea în țară prin înfrîngerea bandelor contrarevoluționare. Programul noului guvern mai cuprinde ca puncte însemnate asigurarea independenței și suveranității țării, stabilirea de relații frățești, prietenești, cu toate țările socialiste, colaborare pasnică cu toate statele, îmbunătățirea rapidă și simțitoare a nivelului de trai al oamenilor muncii, dezvoltarea producției agricole etc. Guvernul a cerut, în interesul poporului maghiar, ajutorul trupelor sovietice în zdrobirea forțelor negre ale reacțiunii.

În zilele de grea încercare prin care a trecut poporul frate ungar, poporul nostru a urmărit cu îngrijorare cursul tragicilor evenimente. Niciodată nu ne-am pierdut însă încrederea că forțele cinștite, patriotice ale poporului ungar vor reuși dină urmă să înfrîngă contrarevoluția. Simțămintele frățești ale poporului nostru și-au găsit o puternică exprimare în mesajul pe care C.C. al P.M.R., Guvernul R.P.R. și Prezidiul Marii Adunări Naționale a R.P.R., l-au adresat guvernului muncitoresc-țărănesc al Republicii Populare Ungare, clasei muncitoare ungară întregului popor muncitor. Din toată inima urăm poporului maghiar izbîndă deplină în zdrobirea bandelor contrarevoluționare și înăptuirea mărețului nostru țel comun, construirea socialismului.

Evenimentele tragice din Ungaria ridică în fața tuturor oamenilor cinștiti devotați, patrioți din țara noastră sarcina de a spori neîncetat vigilența împotriva acelor care ar încerca să lovească în cuceririle regimului nostru democrat-popular, în prietenia cu Uniunea Sovietică și marea familie a țărilor socialiste. Strîns uniți în jurul partidului și guvernului, să pășim înainte pe drumul viitorului nostru luminos!

Să înceteze agresiunea împotriva Egiptului!

Din toate colțurile lumii răsună puternic glasul opiniei publice care înfierează atacul josnic și laș al Israelului, Angliei și Franței împotriva Egiptului. Batjocorînd orice acțiuni și înțelegeri internaționale, călcînd cu nerușinare în picioare prevederile Cartei O.N.U., cele trei state au invadat cu forțele lor armate teritoriul egiptean.

La Londra și Paris apar în aceste zile comunicate militare care vestesc rezultatele atacurilor criminale. Cairo, Alexandria, Port Said și alte orașe și localități din Egipt sînt supuse bombardamentului sălbatic al aviației militare anglo-franceze. Vase egiptene au fost scufundate. Navigația pe Canalul de Suez a fost blocată. Trupele israeliene își continuă a-

tacurile lor împotriva localităților din peninsula Sinai, Trupele anglo-franceze au debarcat pe teritoriul Egiptului.

Egiptul este victima unei agresiuni mirșave pusă la cale de cercurile imperialiste apusene care și-au început complotul folosind drept unealtă Israelul.

Guvernele de la Londra și Paris numesc fără pic de jenă acțiunile lor piraterești drept „măsuri temporare”, „o operațiune polițienească extraordinară”. Mai mult, ele au încercat să prezinte agresiunea lor drept măsură care să asigure navigația pe Canal. Dar este atît de străvezie această țesătură mincinoasă că se vede de la o poștă. Atacul avioanelor anglo-franceze împotriva Canalului de Suez, scufundarea vapoarelor egiptene, (și prin aceasta blocarea navigației

pe Suez) arata limpede ce înseamnă pretinsa „grijă” a agresorilor, față de Canal. Evenimentele au dovedit că agresiunea Israelului ca și agresiunea Angliei și Franței împotriva Egiptului este îndeplinită după un plan unic, dinainte pregătit de guvernele englez și francez cu scopul de a cotopti zona Canalului de Suez. Planul anglo-francez întinde chiar mai departe, la ocuparea întregului teritoriu egiptean, pune în primăjdie independența națională și suveranitatea tuturor statelor arabe.

Nu mai că aventurierii s-au cam grăbit în socotelile lor. Anglia, Franța și Israelul care au pornit această acțiune primejdioasă, se află izolate pe plan internațional. Pînă și în propriile lor țări, guvernele englez și francez s-au văzut puse în fața protestelor vehemente ale celor mai largi mase populare care le condamnă pentru agresiunea împotriva Egiptului.

Intrunită într-o ședință extraordinară, Adunarea Generală O.N.U. a cerut cu majoritate zdrobitoare de voturi încetarea imediată a focului în Egipt și retragerea trupelor străine din Egipt. Intrucît Anglia și Franța n-au ținut seama de hotărîrile Adunării Generale a O.N.U., a fost nevoie de o nouă sesiune extraordinară Adunarea Generală a O.N.U. a luat noi hotărîri în vederea încetării agresiunii față de Egipt.

Alături de popoarele întregii lumi, poporul nostru sprijină cauza dreaptă a poporului egiptean. El cere să înceteze fără întîrziere agresiunea împotriva Egiptului. Cauza dreaptă a poporului egiptean, care-și apară cu curaj independența națională și suveranitatea de stat, va învinge!

SATIRA ȘI UMOR

PE CONCRET

Nu-l mai văzusem pe unchiul meu din partea mamei, moș Axinte, de tare multă vreme. Ani de zile trecuseră fără ca eu să am răgazul pentru o călătorie pînă în satul pierdut undeva, departe, în inima munților. De aceea m-am hotărît, anul acesta, să-mi petrec acolo concediul. După o zi și o noapte de drum, cu trenul, cu căruța și cu autobuzul, iată-mă ajuns în satul dintre munți. Cînd am sosit acolo, se întuneca. Moș Axinte abia m-a recunoscut.

— Dar ai crescut nepoate, c'î plopul! — făcu el, hitru oă întotdeauna.

După ce ne-am povestit de unele și de altele, ne-am așezat la masă, împreună cu cei doi feciori ai lui, Mircea și Petrică, doi flăcăi zdraveni, unul de vreo 17 ani și celălalt de 18. După masă, la o țigară, îmi spune moș Axinte:

— Ia zi-i nepoate, e adevărat ce se spune despre tine? Auzii că mîzgălești hirtie...

Am zîmbit îngăduitor.

— Scriu moș Axinte, scriu... Scriu... cum să-ți spun, satiră și umor!

— Aha!

Îmi dădeam seama că trebuie să-i lămuresc pe oameni mal amănunțit. Nu prea păreau să priceapă cum vine asta, satiră și umor.

— Vezi, moș Axinte, pe aici, pe la dumneavoastră, unde sînteți oam departe de lume, nu cred să se știe de asta!

— Aha! — făcu iar moșul și privi către feciorii lui care ascultau plini de interes.

— Scriu, — continuă — despre oamenii căzuți în greșeală. Știi, asta-i satiră! Li arăt cu degetul, ca să se îndrepte!

— Bravo! — făcu moșul. — Și — continuă el apoi — umbli mult să-ți găsești?

— Nu, moșule, să vezi! Eu nu prea umbli! Cum zici dumneata, ar fi pe concret! Dar eu scriu mai mult după imaginație.

— Aha! Adică ți-i închipui numai!

— Ei, da, mi-i închipui, dar mi-i închipui așa cum sînt! Ei moșule, — oftai eu — sînt probleme care pe aici, dumneavoastră n-aveți de unde le ști! Satiră, umor, imaginație, concret, chestii de literatură!...

Moșul își aprinse altă țigară. — Ei da, — făcu el — literatură o fi, cum îi zici, dar eu tot cred că ar fi bine să mai umbli... Vorba ceea, ce vezi cu ochii să pui pe hirtie.

Băieții, care începuseră să șușotească între ei, zîmbeau acum parcă amuzați. M-am întors la ei.

— Tare ar fi bine dacă băieții ăștia ar mai citi cîte o carte... Să știe și ei ce-i aia... Că nu strică...

Moșul începu să tușească. Mai vorbirăm de una, de alta, Apoi, ne-am urat noaptea bună și ne-am culcat. După două zile, duminică, mă cheamă moș Axinte:

— Hai cu mine la cămin, că-i festival!

M-am dus. S-au prezentat dansuri, cîntece, poezii. La un moment dat, apar pe scenă cei doi veri ai mei și încep să joace o scenetă. Era acolo vorba despre un scriitor de la oraș care stă la birou și habar n-are de ceea ce se petrece nou în viața satului. Totul era spus cu haz și stîrnea hohote de ris în sală. Eu mă făcusem mic în scaun, și parcă stăleam pe acea. Mă roșisem ca para focului. Moș Axinte, lingă mine, îmi șopti, arătîndu-mi scena:

— Asta e, cum ar veni, satiră, nu?

— Hm... da... — biiguii.

— Dar, e și umor, așa-i?

— Este! făcui gîuit.

Am ieșit de acolo fierț. Moșul lingă mine, mergea agale, sprijinindu-se în baston. Tăcărăm amîndoi, o bucată de drum.

— Să vezi, moș Axinte, — făcui într-un tîrziu — n-am știu că dumneavoastră, aici... mă rog... n-am fost de atîta vreme...

— Ei da, da...

— Și băieții matale... știi... se pricepe la satiră și umor... știu ce-i aia...

— Da, — făcu moșul — dar ei n-o fac ca tine!

— Da' cum?

— Păi... tu o faci, cum spunea, pe imaginație... Pe cînd ei, văzuși... o fac pe concret!

SADI RUDEANU

Ciocănitoea de ALEXEI MARKOV

S-a dus despre ciocănitoea
In codru, vesteă ca un glonț:
C-ar fi, printre viețuitoare,
Dușmancă foarte rea de clonț.

Cu vesteă inconjoară zarea
Acei gîndaci vătămători
Pe care ea, ciocănitoea,
Li urmărește de cu zori

Și cum i-a dibăcit, pe loc,

Li bagă-n sperieți:

— Cioc-cioc!

*

Birfeli din astea, ce să-i faci,
Auzi mereu, de la gîndaci!

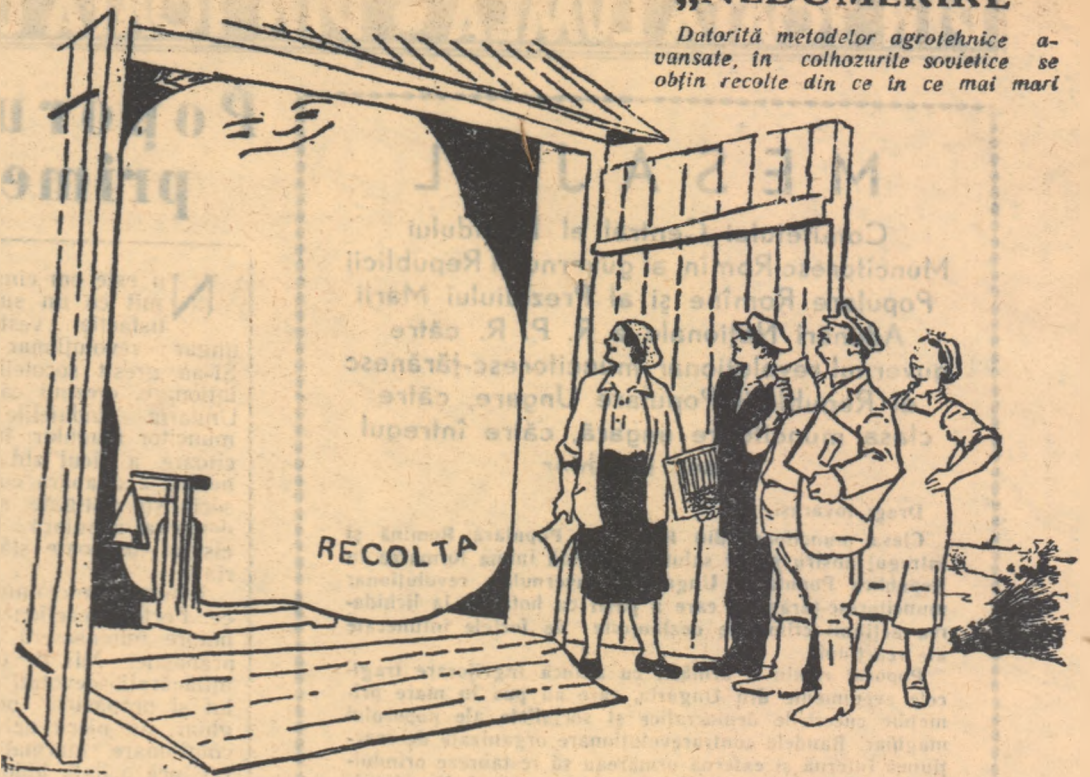
In romînește de
STELIAN FILIP

(Desen de ION POPESCU-GOPO)

„NEDUMERIRE”

Datorită metodelor agrotehnice avansate, în colhozurile sovietice se obțin recolte din ce în ce mai mari

RECOLTA: — Ce vă mirați atîta? Mai bine faceți rost de-un alt cîntar și... de-o altă magazie.
(Desen de V. CONOVALOV)

Intimplare cu un clasic

de Ivan Gorelov

Ignat Ivanovici Golosce-cov, grăjdar al colhozului „Răsăritul”, se întor-se, sîmbătă seara, de la baie. După ce-și bău ceaiul, se întinse mulțumit în așternut și aprinse becul de la căpătii.

— Minunat! — rosti Ignat Ivanovici. Acuma-i bine să citești ceva!

— Mai bine te-ai hodini, cărturarule! Cruță-ți ochii! — îl dojeni nevasta.

Nu intimplător Antonina Vasilevna îl poreclise pe bătrînul ei „cărturar”. Ignat Ivanovici a învățat să citească acum vreo 8 ani. Sînd comod în pat și privind în tavan, bătrînul spusese, dus pe gînduri:

— Cîți scriitori sînt la Mos-

cova! De ce n-o fi venind nici unul pe la noi?

— Ce vorbești, omule? Ai uitat? N-a fost mai acum un an unul de la gazetă? Nu îți min-te? A stat o săptămînă întreagă în gazdă la Vlasovna.

— Da, da, da, ai dreptate. Ei, da' era unul din cei mai mici.

— Așa-i că ți-ai adus aminte? Li știu și numele: Ciudacov!

— Da, da, Ciudacov! Alexei Potapovici Ciudacov. Ce de hirtie a mîzgălit! Ba a mai promis că scrie o carte despre colhozul nostru. O fi scris-o? N-am văzut decît două articola-șe în ziarul raional. Nici nu le-a iscălit ca lumea. A pus doar trei litere: „A.P.C.”.

— Poate că nu merităm încă să se scrie despre colhozul din Jukovo.

— Ce-ai spus? — se infurié Ignat Ivanovici. — Colhozul nostru e vestit în toată regiunea. Colhoz fruntaș! Noi nu merităm? Vorbești și tu! Vezi mai bine poate că Vitea a adus ceva nou de citit...

Antonina Vasilevna cotrobăi prin etajera nepotului Vitea și se întoarse cu o cărticică răvășită, cu scoarțele rupte.

— A adus-o de la tractoriști — spuse ea. — Era tare supărat. Zicea: „Cartea povestește despre satul nostru, și uite în ce hal a ajuns!”

Ignat Ivanovici luă cărticica din mina soției și-și puse ochelarii pe nas. Cărticica asta trecuse pesemne prin multe mîini. Nu avea nici scoarțe, nici primele fiie. Pe un colț al ziarului în care era învelită sta scris de mina lui Vitea: „Opera lui A.P.C. trebuiește arătată bibliotecarului”.

— Despre noi e vorba, — zise Ignat Ivanovici. — Ascultă! „Venice în Jukovo spre seară... Izbele erau aliniate și întregul sat, tîhnit și cufundat în visare, cu sălcii în curji, cu bozic și tufe de scorușă, avea o înfățișare plăcută”.

— Antonina! — strigă Ignat Ivanovici! Cînd te gîndești că era cit pe ce să-l înjur pe Ciudacov ăsta, iar el sărmanul scrie atît de frumos de parcă vezi satul nostru. Ascultă mai departe:

„...intrînd în casă se înspăimîntă. Era atît de întuneric, de strîmt, de murdar. Cîte muște!

Soba se strîmbase și părea că izba se va prăbuși deîndată”.

— Ce dracu! — exclamă furios bătrînul, — unde o mai fi găsit o asemenea izbă? Ce tot îndrugă? Ia să vedem: „Odaia era luminată de o lampă al cărei fitil sfîrșia și scotea fum”.

— Minte! Ce canalie! N-a văzut stațiunea electrică! N-a văzut conducta de apă!

Ignat Ivanovici, scos din sărite, se ridică bodogănînd, își îmbracă rubașca și se așează la masă. Scrise o scrisoare lungă, adresată comitetului regional, în care pomeni despre realizările colhozului „Răsăritul” și povestii despre nerușinarea scriitorului.

Cînd sfîrși de scris, Vitea năvăli în casă.

— Păcat bunicule că din pricina băii n-ai venit la cinema să vezi „Miciurîn”. Acolo, da mere! Mai ceva ca în colhozul nostru!

— Nici ție nu-ți place ce-avem în colhoz? Vorbești ca și spurcatul ăsta? — se răsti bătrînul.

— Care spurcat?

— Care?

Ignat Ivanovici îi întinse cartea. Mina îi tremura.

— Despre satul nostru e vorba, nu?

— Despre al nostru.

— Ia citește ce-a scris Anton Potapovici Ciudacov, „A.P.C.” al tău!

Vitea izbucni în ris:

— Bunicule, da' ăsta e alt „A.P.C.”.

— Adică cum?

— E Cehov. Anton Pavlovici Cehov. Nu e Ciudacov. Și acțiunea se petrece în 1897...

Ignat Ivanovici rămase înmărmurit. Apoi luă scrisoarea și o aruncă în sertar.

— Sînt cincizeci și nouă de ani de atunci — zise el — cam atîta cit am și eu! Așa mai merge! Pe atunci în Jukovo nu exista colhozul „Răsăritul”...